

РЕШЕНИЕ

№ 7000

гр. София, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 08.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **5167** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.1 от ЗОДОВ, вр с чл.203 и сл. АПК.

Образувано е по искова молба на Н. В. М. от [населено място] срещу ОД на МВР- П. за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 3000 лева вследствие на неправомерно използване на физическа сила при задържане на лицето на 02.09.2020 година- болка и страдания, усещане за страх от последващо физическо насилие за периода от 02.09.2020 година до 05.09.2020, ведно със законната лихва от датата на увреждането- 02.09.2020 година до окончателното изплащане на сумата, сума в размер на 500 лева- обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на неправомерно използване на помощни средства, довело до нарушаване на забраната за изтезание по чл.3 от ЕКЗПЧОС за период от 02.09.200 година 23 часа до 03.09.2020 година около 02.00 часа, ведно със законната лихва върху сумата от 02.09.2020 година до окончателното изплащане на сумата, сума в размер на 2000 лева – претърпени неимуществени вреди вследствие отмяна на Заповед за задържане на лице рег. № 22633-2666/02.09.2020 година, издадена от Полицейски орган при ОД на МВР- П., отменена с Решение № 20175955/20.04.2021 година, постановено по НАХД № 1694/2021 година по описа на СРС за периода от 02.09.2020 година до 30.06.2022 година, ведно със законната лихва върху сумата считано от 02.09.2020 година до окончателното изплащане на сумата, сума в размер на 2000 лева- обезщетение за неимуществени вреди вследствие на принудително преустановяване на правото да упражнява политическо мнение, извършено чрез

незаконосъобразен акт – отменена по съответния ред Заповед за задържане на лице за периода от 02.09.2020 година до 01.11.2020 година, ведно със законната лихва от 02.09.2020 година до окончателното изплащане на сумата, сума в размер на 2000 лева обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на принудително преустановяване упражняването на свободата на събранията/ политически протест, извършено чрез незаконосъобразен акт- Заповед за задържане на лице за периода от 02.09.2020 година до 01.11.2020 година, ведно със законната лихва върху сумата считано от 02.09.2020 година до окончателното изплащане на сумата .

В исковата молба се твърди, че на дата 02.09.2020 година е имало протести пред Народното събрание, като той се е насочил към [улица], където има денонощен магазин и видял към него да се насочва бягаща тълпа, като той също инстинктивно започнал да бяга, но докато бяга усетил, че някой инстинктивно го спъва и паднал на земята и в момента на падането върху него се нахвърлил двама жандармеристи, които го натиснали надолу с лице към асфалта , извили му ръцете, поставили ги зад гърба му и му сложили белезници, като го повели отново към сградата на Народното събрание за изчакване на транспорт до съответното РУ при СДВР и след това му е изготвена формална Заповед за задържане, която е отменена, като е претърпял посочените в исковата молба неимуществени вреди. Иска се ответникът да бъде осъден да заплати посочените в исковата молба суми. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание ищецът- Н. В. М. редовно и своевременно призован, не се явява. Исковата му молба се поддържа от адвокат П., редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по иска- Областна Дирекция на МВР- П. редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

СГП редовно и своевременно призован, се представлява от прокурор П., която намира исковата претенция за неоснователна и недоказана и моли да бъде отхвърлена. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и сочи, че няма доказателства, че същото е реално заплатено.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед за задържане на лице от 02.09.2020 година, изведена с рег.№2263з-2666/03.09.2020 година на Полицейски орган при ОД на МВР- П. ищецът е задържан за срок от 24 часа в помещение за временно задържане в 02 РУ при СДВР.

С Протоколно Решение от 21.04.2021 година, постановено по н.а.х.дело №1694/2021 година по описа на СРС е отменена Заповедта за задържане на Н. В. М..

С Решение № 461/27.01.2022 година постановено по адм.дело №1109/2021 година по описа на АССГ е оставено в сила Решението на СРС , с което е отменена Заповедта за задържане на ищеца.

По делото са приложени всички доказателства, събрани в производството по обжалване на Заповедта за задържане.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд , подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява недоказана и неоснователна. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от

незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исковете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административно процесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#) -искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите.

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) длъжимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#)-незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представявано от органа,от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето,претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия.Но отговорността на държаната не е безусловна.За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки-незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред,вреда от такъв административен акт,причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт,действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г.](#) на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по

обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че "Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание. Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт. Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността".

В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник - ОД на МВР - П., който е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото на първо място, длъжностното лице, издало Заповедта за задържане на лице и твърдените за извършени незаконосъобразни действия на дата 02.09.2020 година е Полицейски орган - Полицай при ОД на МВР - П., но самият полицейски служител, не е юридическо лице, а административен орган. На второ

място, съгласно сега действащия ЗМВР- чл.37-Главните дирекции, областните дирекции, дирекция"Миграция",дирекция"Международни проекти", дирекция "Управление на собствеността и социални дейности",дирекция"Специална куриерска служба", А. на МВР и Медицинският институт са юридически лица. Наред с това, чл.42,ал.1 от ЗМВР визира, че,областните дирекции на МВР се създават на териториален принцип, като районите им на действие се определят с акт на Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи.Областните дирекции са основни структури на МВР за осъществяване на дейностите по чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3, 6 – 9. В областните дирекции на МВР може да се създават отдели, сектори, районни управления (РУ),участъци и други звена от по-нисък ранг в зависимост от задачите и дейността им,районните управления в областните дирекции на МВР се създават със заповед на министъра на вътрешните работи. На следващо място, пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи - юридически лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност,тъй като по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения.Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции.Към момента на издаване на Заповедта за задържане на ищеца, отново тогава действащият ЗМВР също не е предвиждал качеството на юридическо лице на съответния полицейски служител, а отново СДВР е била юридическо лице/ аргумент от разпоредбата на чл. 14,ал.2 от ЗМВР-Областните дирекции на МВР са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на областна дирекция на МВР и в този смисъл няма промяна в юридическото лице, което следва да бъде пасивно легитимирано като ответник по иска.

Събраните по делото доказателства сочат, че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконно фактическо задържане на дата 02.09.2020 година без каквото и да било правно основание, незаконно използване на помощни средства, лишаване от право да участва в протести и за изразяване на политическо мнение и убеждение.

По първия иск – за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 3000 лева вследствие на неправомерно използване на физическа сила, довело до нарушаване на забраната за изтезания , съгласно чл.3 от ЕКЗПЧ, с което на ищеца са причинени болка и страдание, усещане за страх от физическо насилие при вида на униформени полицаи, отказ от последващо участие в протести именно поради този страх, убеждение, че участието му в политически протест ще доведе до неоснователно физическо насилие за времето от 02.09.2020 година до 05.09.2020 година.

Следва да бъде посочено, че задържането на ищеца със Заповед за задържане на лице от 02.09.2020 година не е фактическо действие, а Заповедта за задържане е ИАА, който подлежи на обжалване по съдебен ред и която заповед е отменена с влязло в сила Решение на дата 27.01.2022 година Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции-административни и правозащитни от органите на държавата, общините и съдебната власт. Спазването на законността и защитата

на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни лица и органи на публичната власт. Задълженията, които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на индивидуални, общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност и с налагане на административни наказания. В настоящия случай, от приложените от страна на ищеца писмени доказателства- е видно, че не е налице незаконосъобразно фактическо действие- задържане на ищеца на дата 02.09.2020 година, защото това задържане е обективизирано в Заповед за задържане на лице и не представлява фактическо действие. Обстоятелството, че Заповедта за задържане е отменена, не води до извод, че задържането е фактическо. Напротив задържането на лице въз основа на Заповед за задържане не може и няма как да бъде фактическо действие, защото Заповедта за задържане е ИАА. Настоящият съдебен състав намира, че не е налице хипотезата на чл.204,ал.4 от АПК/ сочена от ищеца като смесване на незаконосъобразни действия на служител на ОД на МВР- П. като самият ищец не прави разлика между действия и бездействия/, за да се установи незаконосъобразност на действието или бездействието на органа, в хода на производството по иск с правно основание чл.1 от ЗОДОВ. Това е така, защото на първо място, Заповедта за задържане не е действие, което следва да бъде установено от страна на съда. На второ място, незаконосъобразното действие, респективно незаконосъобразно бездействие на административен орган или на длъжностно лице могат да бъдат само- фактическо / или материално/ действие, което се предприема без правно основание-нормативен или административен акт, бездействие, изразяващо се в неизвършване на фактическо действие, което органът или длъжностното лице са задължени да извършат по силата на закон или бездействие на административен орган или длъжностно лице по негово задължение, произтичащо пряко от нормативен акт. Незаконосъобразно действие по смисъла чл.1,ал.1 от ЗОДОВ не може да бъде юридическо или правно действие, защото незаконосъобразното правно действие е незаконосъобразен юридически акт, който или е незаконосъобразен административен акт и в този случай отговорността пак ще бъде по чл.1 ,ал.1 от ЗОДОВ, но не за вреди от незаконосъобразни действия, а ще бъде за вреди от незаконосъобразен акт или е сделка по смисъла на гражданското право, осъществена от държавен орган, който е юридическо лице и в този случай, отговорността за вреди ще бъде по правилата на гражданското право. Същото се отнася и за незаконосъобразното бездействие на административен орган. Ако то се състои от фактическа страна в непроизнасяне в съответния срок по чл.57 АПК по искане да се издаде ненормативен административен акт, това бездействие по дефиницията на чл.58,ал.1 и ал.4 от АПК е приравнено на административен акт-мълчалив отказ или мълчаливо съгласие. Мълчаливият отказ на администрацията казва ВКС в мотивите към т.4 на ТР № 3/22.04.2004 година не е фактическо действие, а юридически акт, който ако бъде отменен, обосновава обезщетение от незаконен акт на органа на администрацията. Съдебната практика на ВАС също е категорична, че неоснователни бездействия на административен орган по смисъла на чл.204,ал.4 от АПК са налице само при неизвършването на фактически, но не и на правни действия, каквито са хипотезите на чл.256 и чл.257 от АПК. Юридическите действия трябва предварително да бъдат отменени като административни актове, за да е допустимо сезирането на съда на посоченото основание чл.1,ал.1 от ЗОДОВ.

Настоящият съдебен състав намира този иск за неоснователен и недоказан.

От събраните доказателства/ в това число и от доказателствата пред СРС по образуваното дело срещу Заповедта за задържане и най- вече от Докладната записка, приложена на лист 29 от делото пред СРС е видно, че Младши

полицейски инспектор в Сектор „С.“ при ОД на МВР- П. Х. Х. е бил назначен на 02.09.2020 година за охрана на масово мероприятие- протест до сградата на Народното събрание на [улица]с група на Сектор „С.“- П. и около 23,50 часа при участие в ООР в кордон с колегите от Сектор „С.“ на [улица]зад Президентството лица около 30 души ги замеряли с камъни, като били с изключително агресивно поведение и при опит да бъдат задържани за нарушаване на обществения ред, едно от лицата, които е било в групата и е хвърляло камъни по тях, а един от тези камъни го ударил в областта на тялото, се спънал пред него и с колегата му инспектор Х. Б. са го изправили и задържали и това лице е било установено ката Н. В. М. живущ в [населено място], а при задържането му М. се е опитвал да пробие изградения от служителите полицейски кордон, като е използвал удари с ръце по щитовете на служителите на МВР и ритници, хвърлял е камъни по тях и след задържането му същият е бил приведен в помещение за задържане във 02 РУ при СДВР.

По делото не се съдържат никакви доказателства, ангажиран от ищеца, че спрямо него е използвана неправомерна физическа сила/ която дори не е конкретизирана в исковата молба и в какво се изразява, нито пък има доказателства, че вследствие на употребата на тази физическа сила ищецът е претърпял посочените в исковата молба неимуществени вреди- болка и страдание, усещане за страх от последващо физическо насилие при вида на униформени полицаи, убеждение, че поради участието му в политически протест ще доведе до неоснователно физическо насилие, имал е проблеми със съня , кошмари, преповтарящи физическото насилие. В проведеното едно съдебно заседание по делото, процесуалният представител на ищеца посочи, че няма искания за събиране на доказателства, като съдът с Определението за насрочване изрично указа на ищеца, че в негова тежест е да докаже, че вредите са пряка е непосредствена последица от твърдените действия и от отмяната на Заповедта за задържане. Само простото твърдение за употреба на физическа сила вследствие задържането, без никакви доказателства по делото не може да бъде основание да се ангажира отговорността на ответника по иска за твърдените неимуществени вреди. Нещо повече дори, при задържането му ищецът е дал обяснения в посока, че е бил на протест на 02.09.2020 година и около 23,00 часа е бил на [улица]и с други граждани са чакали до будка за алкохол , като един от тях се затичал и всички са тръгнали натам , като е бил повален и задържан във 02 РУ при СДВР, като му е било позволено да се обади на майка му. Нещо повече дори- при задържането му не е поискал да му бъде извършен преглед от лекар/ който факт се установява от подписаната от него лично декларация при задържането, нито е посочил, че има някакви травматични увреждания, които да са налагали преглед от лекар . Напротив подписал е Декларацията, че не желае да бъде прегледан от лекар, нито пък е посочил , че има каквито и да било травматични увреждания. Твърденията в исковата молба, че вследствие на това задържане и употребата на насилие спрямо него от страна на жандармеристи/ които са различни полицейски служители от полицейските служители, които са го задържали/ съборен е върху терена и впоследствие удрян от тях, вследствие на което е получил травматични увреждания/ посочени в Медицинското удостоверение, са неподкрепени с доказателства.

На първо място, в дадените обяснения при задържането, ищецът е посочил, че е бил съборен и паднал на земята, но там няма отбелязване от кого е бил съборен- дали от тълпата или сам е паднал, падайки под натиска на тълпата и в тези обяснения дори не е посочил, че е бил спънат от страна на жандармеристи/ които вече твърдения се сочат в исковата молба едва след намесата на адвокат П./.. Нещо повече дори – Съдебно медицинското удостоверение е издадено на 04.09.2020 година и удостоверява, че при прегледа на Н. В. М. са установени кръвонасядания

и охлузвания на дясната ръка и тези увреждания са в резултат на тъпоръбести предмети и могат да се получат по време и начин, посочени от пострадалия. Но това Медицинско удостоверение е издадено на дата 04.09.2022 година, като по време на задържането си, ищецът не е съобщил за наранявания, каквито и да било и не поискал преглед от лекар. Тези охлузвания, посочени в Медицинското удостоверение не е ясно как са получени, защото лекарят е установил тези ухлузвания при прегледа и по данни на ищеца за начина на получаването им, и това само твърдения от страна на ищеца, без да има представени доказателства, че тези увреждания са извършени от страна на служители на ответника по иска/ а се твърди, че тези увреждания са извършени от жандармеристи. Съгласно чл.57 от ЗМВР, полицейски органи са органите на Главна дирекция "Национална полиция", Главна дирекция "Борба с организираната престъпност", Главна дирекция "Жандармерия, специални операции и борба с тероризма", Главна дирекция "Гранична полиция", областните дирекции, дирекция "Миграция", дирекция "Вътрешна сигурност", дирекция "Международно оперативно сътрудничество" и звената "Общинска полиция", които пряко осъществяват някои от дейностите по чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3, 7 и 8, което сочи, че жандармеристите имат различни правомощия от правомощията на служители на ОД на МВР- П. и между ОД на МВР и Главна дирекция "Жандармерия" няма тъждество.

Нещо повече- както сам твърди ищецът и е посочил в Обяснението си именно бягайки с тълпата е паднал/ това е първото обяснение, а едва след това сочи, че е бил повален от жандармеристи. Недоказано остана и твърдението на ищеца, че жандармеристи са го изритали, биели или извършвали каквото и да било насилие срещу него. По делото липсват каквито и да било доказателства, че полицейски служители са извършили каквото и да било насилие срещу ищеца, а напротив от доказателствата по делото е видно, че именно ищецът е проявил агресивно поведение спрямо полицейските служители- изразяващо се изключително агресивно поведение – хвърляне на камъни, като един от камъните е ударил лицето и е издало Заповедта за задържане. Липсват каквито и да било ангажирани доказателства, че при задържането му ищецът е бил натискан с глава върху асфалта, а други полицаи са го ритали/ като не установено къде са го ритали, нито пък се сочи къде са били ритниците. Не налице соченото нарушение на чл.3 от ЕКЗПЧОС сочещ, че никой не може да бъде подложен на изтезания или нечовешко или унижително отношение или наказание, като твърденията на ищеца в исковата молба не са подкрепени с доказателства. Нещо повече дори, ако ищецът в действителност е претърпял тези травматични увреждания от полицаи, то той би сигнализирал съответните компетентни органи по повод упражненото върху него насилие, а такива доказателства по делото липсват. В чл.85 от ЗМВР изрично е посочено кога се използва физическа сила. Съгласно сочената разпоредба при изпълнение на служебните си задължения полицейските органи могат да използват физическа сила и помощни средства само когато това е абсолютно необходимо при-противодействие или отказ да се изпълни законно разпореждане, задържане на правонарушител, който не се подчинява или оказва съпротива на полицейски орган, конвоиране на лице или при опит то да избяга, да посегне на своя живот или на живота и здравето на други лица, оказване съдействие на други държавни органи или длъжностни лица, включително на контролорите на Европейската комисия, на които противозаконно се пречи да изпълняват задълженията си, нападения срещу граждани и полицейски органи, освобождаване на заложници, групови нарушения на обществения ред, нападения на сгради, помещения, съоръжения и транспортни средства, освобождаване на незаконно заети обекти, ако им е разпоредено от компетентен орган, вземане на мерки за осигуряване на лична безопасност по чл. 75, ал. 2. По

аргумент от нормата на алинея втора на чл.85 от ЗМВР помощни средства са: белезници, усмирителни ризи, палки и прибори; химически вещества, утвърдени от министъра на здравеопазването; служебни животни - кучета и коне; халосни патрони, патрони с гумени, пластмасови и шокови куршуми; устройства за принудително спиране на превозни средства; устройства за отваряне на помещения, светлинни и звукови устройства с отвличащо въздействие; водометни и въздухоструйни машини; бронирани машини. В чл. 86,ал.1 от ЗМВР е посочено , че физическа сила и помощни средства се използват след предупреждение с изключение на случаите на внезапно нападение и при освобождаване на заложници. Използването на физическа сила и помощни средства се съобразява с конкретната обстановка, характера на нарушението на обществения ред и личността на правонарушителя, а в случаите по чл. 85 полицейските органи използват само абсолютно необходимата сила, при използването на физическа сила и помощни средства полицейските органи вземат всички мерки за опазване живота и здравето на лицата, срещу които са насочени и използването на физическа сила и помощни средства се преустановява незабавно след постигане на законната му цел.

В настоящия случай, твърдението на ищеца, че същият е получил травматични увреждания– охлузвания/ посочени в Съдебномедицинското удостоверение и използването на физическа сила спрямо него са недостоверни и неподкрепени с доказателства още повече , че от цитираната по- горе в Решението Докладна записка на полицейски служител е видно, че именно ищецът е хвърлял камъни по полицейските служители, а не те са упражнили каквото и да било насилие срещу него. Тази употреба на физическа сила/ ако е имало такава, то тя е била предприета за да се предотврати насилието срещу полицейските служители- именно да спре нападението срещу тях с камъни. Твърдението на ищеца, че е използвана физическа сила срещу мирен гражданин, отишъл на мирен протест е неподкрепено с доказателства и не може да обуслови и да доведе до действителна употреба на физическа сила, а от там и да е довело до цитираните в исковата молба увреждания – охлузвания за които има издадено Медицинско удостоверение, още повече, че не ясно кога са настъпили тези увреждания и кой ги е причинил на ищеца- дали тълпата, която е бягала и той се е спънал и паднал или след това ги е получил след освобождаването му от помещения за временно задържане при ОД РУ при СДВР. Няма и доказателства, посочените неимуществени вреди вследствие на твърдяната употреба на физическа сила да са продължили то 02.09.2020 година до 05.09.2020 година, защото ищецът е освободен на 03.09.2020 година и няма как непрекъснато и след това спрямо него да са осъществени каквито и да било действия по употреба на физическа сила.

Наред с това липсват доказателства вследствие на тази твърдяна употреба на физическа сила ищецът да е престанал да ходи на протести, да се е отказал, да е изпитвал страх от вида на униформени полицаи, не се доказва по никакъв начин ,че ищецът има проблеми със съня или е имал такива и е отказал да участва в такива протести, защото от Уточнението на исковата молба е видно, че ищецът се е отказал от участие в протести едва на 01.11.2020 година, когато са се преустановили протестите/ изобщо от протестиращите, което пък сочи , че твърденият страх не е бил налице, защото той се е отказал едва когато всички протестиращи са преустановили протестите на дата 01.11.2020 година. Не се доказва се, че вредите са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразни фактически действия по задържането на ищеца, по употребата на физическа сила и по отношение на причинените увреждания и останалите посочени в искова молба претърпени неимуществени вреди и за посочения период в исковата молба. Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредствен последица от увражаденото, законодателят

не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстройкаване, пристрояване, подстройкаване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от неопозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение

Не са налице и останалите, визириани в чл.4 от ЗОДОВ предпоставки за присъждане на обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди, не се доказва и причинната връзка между неимуществените вреди и незаконосъобразните фактически действия. Следва да бъде отбелязано още, че неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяваща се в претърпяване на болки/ като болката е краткотрайно преживяване на неприятно усещане, предизвикано от външно въздействие/, и страдания/ а страданието е продължаваща болка/.

Всичко това сочи на недоказаност и неоснователност на исковата претенция и същата следва да бъде отхвърлена.

По иска за заплащане на законната лихва върху сумата от 2000 лева от датата на увреждането -02.09.2020 година до окончателното изплащане на сумата.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид недоказаността и неоснователността на иска за обезщетение, то и искът за заплащане на законната лихва от датата на увреждането 02.09.2020 година до окончателното изплащане на сумата е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

По иска за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 500 лева вследствие на използване на помощни средства, довело да нарушаване на забраната за изтезания, визирани в нормата на чл.5 от ЕКЗПЧОС за времето от 02.09.2020 година около 23 часа до 03.09.2020 година до около 02 часа.

Настоящият съдебен състав намира, че и този иск е неоснователен е недоказан.

На първо място, по делото липсват доказателства за посочения период ищецът да е бил с белезници или спрямо него да са използвани други помощни средства през цялото време на задържането му. На второ място, обстоятелството, че Заповедта за задържане е отменена, не води до извод и, че използването на помощни средства е незаконосъобразно като правна последица от отмяна на Заповедта за задържане. На следващо място, от доказателствата по делото е видно, че ако са използвани такива помощни средства, то те безспорно са били в съответствие с нормата на чл.86 от ЗМВР.

Недоказано е твърдението на ищеца, че при задържането му на 02.09.2020 година полицейските служители са използвали помощни средства в нарушение без да са имали право за това. На основание [чл. 85, ал. 4 от ЗМВР](#) редът за употреба на физическа сила и помощни средства от полицейските органи е уреден в [Наредба № 8121з-418 от 14.03.2017 г. за реда за употреба на физическа сила и помощни средства от служителите на Министерството на вътрешните работи](#) издадена от Министъра на вътрешните работи, / обн., ДВ, бр. 25 от 24.03.2017 година. Според чл. 6, ал. 1 и, ал. 2 от Наредбата, използването на помощни средства се съобразява с конкретната обстановка, характера на нарушението на обществения ред и личността на правонарушителя и само, когато това е абсолютно необходимо. В чл.7,ал.1 от Наредбата е посочено, че белезниците са предназначени за ограничаване възможността за движение на крайниците на правонарушителя.) Белезниците се поставят при положение на ръцете отзад на гърба. В зависимост от физическите качества, състоянието и поведението на правонарушителя се допуска поставяне на белезници при положение на ръцете отпред, на две и повече лица последователно, комбинация между ръка и крак, крак за крак, през или за неподвижен предмет или по друг подходящ начин, а лицето с поставени белезници трябва да бъде под наблюдение.

По делото не се доказва, нито периодът, в който ищецът е бил с поставени белезници, нито че в действителност такива са му били поставени. На следващо място именно защото ищецът е нарушил физическата неприкосновеност на служителя- Х. П. Х. удряйки го в областта на тялото с камъни по време на изпълнение на служебните си задължения по време на масово мероприятие – протест е съставена Докладна записка и срещу ищеца е съставен АУАН за извършено от него нарушение на чл.5 от ЗМВР/ който АУАН е приложен на лист 35 от делото пред СРС/ , но ищецът е отказал да го подпише на дата 03.09.2020 година. Не се доказва и вследствие на твърдяното неправомерно използване на белезници ищецът да е бил унижен, да е имал усещане за произвол, безпомощност, лишаване

от възможност за свободно придвижване и уронване на доброто му име. Това са само негови твърдения, неподкрепени с доказателства, не се доказва и наличие на причинна връзка между твърдените действия и имуществените вреди, с оглед на което и този иск се явява недоказан и неоснователен.

По иска за заплащане на законната лихва от датата на увреждането до 02.09.2020 година. с.

Този иск също е неоснователен и недоказан и следва съдбата на главното вземане. Предвид недоказаността на главния иск, то и този иск се явява неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

По иска за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 2000 лева вследствие на отменен незаконосъобразен акт- Заповед за задържане на лице № 22633-2666/02.09.2020 година

Настоящият съдебен състав намира този иск също за неоснователен и недоказан.

Обстоятелството, че е налице първата предпоставка на ЗОДОВ- отменен по съответния ред незаконосъобразен административен акт- Заповед за задържане на лице от 02.09.2020 година не води до извод, че само от факта на отмяната на Заповедта за задържане са налице и останалите, визирани в нормата на чл.1 от ЗОДОВ предпоставки. Ищецът не доказва по никакъв начин с никакви доказателства, че вследствие на отмяната на Заповедта за задържане същият е изпитвал притеснение, затвореност, имал е проблеми със съня, сънувал е кошмари, преповтарящи задържането, изпитвал е страх от униформени полицаи, отказ от участие в последващи протести, като по отношение на последното в Уточнението на исковата молба ищецът изрично е посочил, че едва на 01.11.2020 година поради преустановяване на протестите е престанал да ходи на протестите, като сочи, че той е продължил да посещава протестите и не се отказал.

Не се доказва се, че вредите са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразната Заповед за задържане на лице от 02.09.2020 година. Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредствена последица от увреждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите

се делят на две големи групи: имуществени(материални) вреди и неимуществени (морални) вреди.Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата.Това са правото на собственост,ползване,строеж,сервитут,правото на надстройкаване, пристрояване, подстройкаване, различните субективни права на вземане,наследствени права и т.н.При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди.От своя страна,имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства,те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от неправомерно увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът,спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да е справедлив и съответен

Не са налице и останалите, визирани в чл.4 от ЗОДОВ предпоставки за присъждане на обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, не се доказва и причинната връзка между неимуществените вреди и незаконосъобразния административен акт- отменена Заповед за задържане на лице. Следва да бъде отбелязано още, че неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяваща се в претърпяване на болки/ като болката е краткотрайно преживяване на неприятно усещане,предизвикано от външно въздействие/, и страдания/ а страданието е продължаваща болка/. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

По иска за заплащане на законната лихва върху сумата от 02.09.2020 година до окончателното изплащане на сумата.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид обстоятелството, че искът за заплащане на обезщетение е неоснователен, то и искът за заплащане на законната лихва върху главницата от датата на увреждането до окончателното изплащане на сумата, също е неоснователен.

По иска за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 2000 лева, извършено чрез незаконосъобразен административен акт-отменена Заповед за задържане и представляващи принудително преустановяване упражняването на право на изразяване на политическо мнение .

Настоящият съдебен състав намира този иск също за неоснователен и недоказан, защото на първо място ищецът, чиято доказателствена тежест е да установи твърденията от него факти, по никакъв начин не доказва, че именно със Заповедта за задържане, която е отменена по съответния ред на ищеца му е отнета свободата да изразява правото на политическо мнение, нито в какъв период е продължило това отнемане. Нещо повече дори- както самият ищец в Уточнителната молба сам сочи, че е преустановил участието си в протестите едва на 01.11.2020 година, когато

всички протестиращи са преустановили протестите/ и не е доказано по никакъв начин, че именно с тази Заповед, която е отменена, на същия е преустановено правото да участва в протестите и да изразява своето политическо мнение. Не се доказва и че вредите са пряка и непосредствена последица от отменената Заповед за задържане на лице, нито пък, че ищецът е бил лишен от това свое право да участва в протести и да изказва политическо мнение, няма и доказателства за наличие на причинно- следствена връзка, няма и доказателства, че ищецът се е отказал от правото си да изразява политическо мнение, няма и доказателства, че и у ищеца се е породило усещане за държавен произвол, отчаяние и разочарование от действащата на територията на страната система за справяне с граждани, желаещи да изразят недоволството си от държавното управление по мирен начин

Всичко това сочи, че искът е недоказан и неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По иска за заплащане на законната лихва върху тази сума от датата на увреждането 02.09.2020 година до окончателното заплащане на сумата.

Този иск също е недоказан и неоснователен и следва да бъде отхвърлен предвид обстоятелството, че задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане.

По иска за заплащане на сумата от 2000 лева- обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на принудително преустановяване упражняването на свободата на събрания / мирен протест, извършено с незаконосъобразен административен акт-Заповед за задържане на лице.

Настоящият съдебен състав намира и този иск за неоснователен и недоказан и отново ищецът само с твърдение посочва, че му е ограничено правото на мирен протест и правото на събрания, но не ангажира никакви доказателства, въпреки, че е негова доказателствената тежест за този факт. Не се доказва по никакъв начин, че ищецът е престанал да упражнява правото си на мирен протест, нито кога е станало това, а напротив и в Уточнението на исковата молба същият сочи, че е преустановил участието си в протестите на 01.11.2020 година, когато всички протестиращи са преустановили порестите. Не се доказва и наличие на пряка причинна връзка между отменения незаконосъобразен акт -твърдяното отнемане на правото на участие в мирни протести, нито пък се доказва, че ищецът се е отказал от участие в мирни протести, няма и доказателства, че и у ищеца се е породило усещане за държавен произвол, отчаяние и разочарование от действащата на територията на страната система за справяне с граждани, желаещи да изразят недоволството си от държавното управление по мирен начин. Липсват доказателства сочещи, че ищецът е претърпял каквито и да било неимуществени вреди, за да се ангажира отговорността на държавата по реда на чл.1 от ЗОДОВ. Обстоятелството, че ищецът е задържан със Заповедта за задържане, по никакъв начин не води до извод, че на него му е отнето правото да участва в мирни събрания, още повече, че от доказателствата по делото е установена причината за неговото задържане- хвърляне на камъни срещу униформен служител. Твърдението на ищеца, че със задържането му, осъществено със Заповедта за задържане е нарушено правото му на участие в мирни протести, прокламирано в чл.11 от ЕКЗПЧОС е просто голословно позоваване на тази норма, без ищецът да е ангажирал каквито и да било доказателства в тази насока и самата отмяна на Заповедта за задържане не може да доведе до извод, че ищецът е претърпял каквито и да било неимуществени вреди, още по- малко в този размер. Няма и доказателства, че вредите са пряка и непосредствена последица от увреждането, нито се доказва наличие на пряка причинно- следствена връзка.

По тези съображения, искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

На отхвърляне подлежи и искът за заплащане на законната лихва върху сумата от датата на увреждането до окончателното изплащане на сумата, тъй като задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главно вземане.

С оглед изхода на спора и съгласно нормата на чл.10,ал. (2) (Изм. - ДВ, бр. 43 от 2008 г., в сила от 30.05.2008 г.) Ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В съответствие с нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 година, в сила от 03.12.2019 година, съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).

Под разноски в съдебното производство законодателят, с оглед на съдържанието на основната разпоредба - [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), разбира разноски за такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Разноските за такси са за държавните такси, дължими на основание [чл. 4, б. "а" и "о" от Закона за държавните такси \(ЗДТ\)](#) във вр. с [чл. 73, ал. 3 ГПК](#) и [чл. 9а, ал. 2 ЗОДОВ](#) и определени по размер в Тарифа № 1 към Закона за държавните такси, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието и Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, както и за други дължими такси (например таксата на основание [чл. 9, ал. 2 от Закона за Държавен вестник](#)). Разноските по производството включват разноски, извършени от страната, във връзка с определени процесуални действия - депозит за призоваване на свидетел, възнаграждение за вещо лице, разходи за извършване на оглед. Възнаграждението за един адвокат представлява платеното възнаграждение на ползвания от страната адвокат. [норма Вярно е , че тази норма няма обратно действие и изрично с Преходните и заключителни разпоредби КЪМ ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ОТГОВОРНОСТТА НА ДЪРЖАВАТА И ОБЩИНИТЕ ЗА ВРЕДИ\(ОБН. - ДВ, БР. 94 ОТ 2019 Г.\) в сила от 03.12.19 година с§ 6. \(1\) е посочено, че този закон се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, а неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване, но също така е вярно, че производството пред АССГ образувано на дата 08.06.2022 година, след влизане в сила на посоченото изменение на нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ и безспорно следва да намери приложение в случая.](#)

Разпоредбата на [чл. 37 ЗПП](#) препраща към [НЗПП](#), където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева. В конкретната хипотеза, ответникът по иска е представяван от юрисконсулт, който е взел активно участие в производството, въпреки че не се явил и възнаграждението следва да бъде определено в размер от 100 лева/който е справедлив и съответен на извършената от юрисконсулта правна защита по делото, като делото не представлява правна и фактическа сложност.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за

направените разноси. Отговорността за разноси по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноси, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноси, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

На основание чл.10, ал.2 от ЗОДОВ / Ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло/ и ищецът следва да бъде осъден да заплати по сметката на АССГ сумата от 351 лева- изплатен депозит за вещо лице.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд С.-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА Н. В. М. от [населено място] срещу ОД на МВР- П. за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 3000 лева вследствие на неправомерно използване на физическа сила при задържане на лицето на 02.09.2020 година- болка и страдания, усещане за страх от последващо физическо насилие за периода от 02.09.2020 година до 05.09.2020, ведно със законната лихва от датата на увреждането- 02.09.2020 година до окончателното изплащане на сумата, сума в размер на 500 лева- обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на неправомерно използване на помощни средства, довело до нарушаване на забраната за изтезание по чл.3 от ЕКЗПЧОС за период от 02.09.200 година 23 часа до 03.09.2020 година около 02.00 часа, ведно със законната лихва върху сумата от 02.09.2020 година до окончателното изплащане на сумата, сума в размер на 2000 лева – претърпени неимуществени вреди вследствие отмяна на Заповед за задържане на лице рег. № 2263з-2666/02.09.2020 година, издадена от Полицейски орган при ОД на МВР- П., отменена с Решение № 20175955/20.04.2021 година, постановено по НАХД № 1694/2021 година по описа на СРС за периода от 02.09.2020 година до 30.06.2022 година, ведно със законната лихва върху сумата считано от 02.09.2020 година до окончателното изплащане на сумата, сума в размер на 2000 лева- обезщетение за неимуществени вреди вследствие на принудително преустановяване на правото да упражнява политическо мнение, извършено чрез незаконосъобразен акт – отменена по съответния ред Заповед за задържане на лице за периода от 02.09.2020 година до 01.11.2020 година, ведно със законната лихва от 02.09.2020 година до окончателното изплащане на сумата, сума в размер на 2000 лева обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на принудително преустановяване упражняването на свободата на събранията/ политически протест, извършено чрез незаконосъобразен акт- Заповед за задържане на лице за периода от 02.09.2020 година до 01.11.2020 година, ведно със законната лихва върху сумата считано от 02.09.2020 година до окончателното изплащане на сумата .

ОСЪЖДА Н. В. М. ОТ ГР. ШУМЕН ДА ЗАПЛАТИ НА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ- ГР. П. СУМАТА ОТ 100

ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: